

OBC & Ros Marbà

—*El giravolt de maig* de Toldrà

Palau 100

Diumenge, 6 de juny de

2021 – 17.30 h

Sala de Concerts

Programa

Elena Copons: Rosaura (soprano)

Gemma Coma-Alabert: Jovita

(mezzosoprano)

Roger Padullés: Golferic (tenor)

Lluís Vilamajó: Marcó (tenor)

Josep Miquel Ramón: Perot de l'Armentera

(baríton)

Josep-Ramón Olivé: Corvetó (baríton)

**Orquestra Simfònica de Barcelona i
Nacional de Catalunya**

Antoni Ros Marbà, director

Marc Rosich, direcció d'escena

Eduard Toldrà (1895-1962)

El giravolt de maig

Òpera còmica en un acte de deu escenes i llibret de Josep
Carner (1884-1970).

Dedicada a Amadeu Vives (1871-1932).

Durada aproximada del concert: 90 minuts, sense pausa

Concert enregistrat per Catalunya Música i retransmissió en directe per Palau Digital

#celebracions #elprimerpalau25 #llegendes #patrimonicatalà

Comentari

***El giravolt de maig* d'Eduard Toldrà: una joia lírica noucentista**

El 23 de gener de 1927 el Palau de la Música Catalana acull una sessió d'“Els poetes i els músics” dedicada a Josep Carner, dins la sèrie Concerts Blaus, organitzats per Manuel Clausells i Francesc Martí. Allà s'escolten cançons líriques inspirades en poemes de Josep Carner, entre d'altres d'Eduard Toldrà, i en la conversa posterior a l'esdeveniment, Carner comenta que té entre mans una idea per escriure una comèdia sobre un tema que li sembla adient per a una obra d'aquestes característiques. Allà mateix, de viva veu, Toldrà es compromet a posar-hi música i Clausells i Martí a organitzar-ne l'estrena i primera representació.

Eren temps de plena efervescència cultural catalana, el Noucentisme establia la primera maduresa d'un renaixement del ser i sentir català amb un estil reposat, classicista, que guaitava enrere, als referents clàssics, però sense el frenesí i l'exuberància pròpia del Modernisme, que havia servit de revulsiu a un cert capteniment provincià d'inici de la Renaixença. La cultura catalana tenia per fi vida pròpia sense necessitat de reclamar el seu dret.

La gènesi de l'obra s'esdevé amb relativa celeritat. El 12 d'agost de 1927 Eduard Toldrà escriu des de Cantallops al seu amic devot Manuel Capdevila que per fi ha rebut completa la comèdia de Carner. Toldrà hi treballa sense descans, en el seu retir natural i estival en aquesta vila de l'interior de l'Empordà, amb les vistes del golf de Roses a la llunyania. Allà, a Cantallops, d'on era natural la seva dona, Maria Sobrepera, Toldrà trobava l'esperit necessari per deixar volar la seva imaginació i cercar i trobar els temes musicals per desenvolupar la seva creativitat. Cada matí feia el camí que porta al bosc de Can Cases, i allà, en una pedra granítica, rugosa i coberta de líquens, Toldrà treballava fins que el sol queia amb força. A la tarda, a Can Batlle, la casa de la família de la seva dona, Maria Sobrepera, acabava d'escriure l'acompanyament per a piano i durant el curs, a Barcelona, l'orquestració.

Resulta inevitable pensar en Gustav Mahler, compositor i director d'orquestra austríac que als estius dedicava els matins a la composició en una cabana enmig del bosc a prop de la casa d'estiueig, on els sorolls de la natura, la remor dels arbres jugant amb el vent, els ocellets cantant, el rierol baixant festiu, les bestioles jugant amb les fulles, despertaven la seva inspiració musical. No se'ns fa difícil d'imaginar Toldrà en el silenci matinal del bosc de vinyes, només interromput pels ocells, el ventijol i l'ombra dels arbres produït pel cruixir de les branques i fulles, i el cant de les cigales en el moment àlgid de la calor al migdia anunciant el final de la jornada del compositor.

Eduard Toldrà era molt conscient que l'òpera que havia escrit tenia característiques inèdites dins el context català. Una òpera còmica en el ple sentit del terme, que té la flaire de la Comedia dell'Arte traduïda a personatges més propis de la realitat rural d'una Catalunya del segle XVIII però que, amb la genialitat musical d'un compositor inspiradíssim i amb gran intel·ligència musical, agafa el bo i millor de la tradició operística italiana des de Paisiello a Mozart –els recitatius!–, passant per Rossini, l'Strauss neoclàssic i el Puccini més místic creant un estil inconfusible toldranià d'una dimensió elevadíssima.

El giravolt de maig evoca una breu nit de maig en què els efluvis perfumats de la flor de la dama de nit, l'arribada tardana de la nit a causa de la proximitat al solstici d'estiu, la brisa nocturna de la primavera i el caràcter anònim que permet la presència en un hostal porten els dos joves allotjats que fan nit enmig del camí, però també el vell contrabandista que hi arriba buscant refugi i els propis hostalers, avorrits d'una vida monòtona, a ensomniar-se sobre la possibilitat de ser algú totalment diferent de qui en realitat són. Amb un caràcter d'ironia subtil, Carner tracta d'un tema profundament humà com és el de la tendència a la insatisfacció permanent, la contradicció continuada i la recerca d'allò que no es pot aconseguir, ja sigui amb la imaginació o amb els fets. Perquè, ¿quin sentit tindria en el fons la vida si tot allò que volguéssim se'ns fos donat sense més?

L'hostalera recorda la seva joventut i el galanteig amb Perot de l'Armentera, contrabandista amb qui pensa que hauria tingut una vida d'aventura i entreteniment, mentre que Perot es queixa del seu reuma i en arribar a l'hostal pensa com hauria estat de tranquil·la una vida reposada i estable. Al seu torn, Golferic, seminarista en crisi de fe juga a ser cavaller intentant fer front als sentiments passionals que li provoca la presència d'una novícia, Rosaura, que disfressada com a tal, amaga la seva identitat de ballarina, tot jugant a ser una jove innocent i pura que busca en Déu la màxima realització just abans d'entrar al convent. Aquest giravolt d'identitats, Carner les resol amb versos plens d'ironia i gràcia, però qui hi posa tot el perfum expressiu, sens dubte, és Toldrà aconseguint un model operístic únic, impossible d'emular ni igualar.

L'òpera de Toldrà, concebuda en un sol acte i deu escenes, s'estrenà al Palau de la Música Catalana el 27 d'octubre de 1928 amb Emili Vendrell com a Golferic, Mercè Plantada com a Rosaura, Concepció Callao com a Jovita i Conrat Giralt com a Perot de l'Armentera i amb Toldrà mateix a la direcció orquestral, i amb disseny escenogràfic i figurins del destacat dibuixant i ninotaire Xavier Nogués. L'obra tingué un gran impacte en la seva estrena i recollí crítiques i comentaris entusiastes, però també aixecà certa polèmica, com és propi de les obres que suposen un abans i un després en la història de la música.

D'ençà de la seva estrena, *El giravolt de maig* ha estat interpretada diverses vegades, no amb la freqüència desitjada, però tanmateix, igual que ha passat amb les cançons de Toldrà, s'ha mantingut present al repertori. L'òpera es va arribar a interpretar a Madrid, al Teatro Español, el 1953, i al Gran Teatre del Liceu en quatre ocasions: els anys 1938, 1948, 1963 i 1978. Però el lloc on naturalment més s'ha interpretat ha estat el Palau de la Música Catalana, on s'escoltà el 1958, trenta anys després de l'estrena i amb motiu del cinquantè aniversari del Palau, i novament el 1964, aquesta darrera vegada com a homenatge a Toldrà, dos anys després de la seva mort. Antoni Ros Marbà, deixeble de Toldrà, que va ser assistent seu la darrera ocasió en què el mestre dirigí aquesta òpera al Palau, és el gran coneixedor d'aquesta partitura i autor fins i tot d'una edició crítica basada directament en la partitura manuscrita del compositor i en les seves anotacions i comentaris durant la preparació d'aquesta òpera en concert. Ros Marbà és el director de les dues versions discogràfiques que es conserven d'aquesta òpera i enguany, al Palau, torna al podi per dirigir amb el seu magisteri aquesta òpera única, festiva i que expressa l'alegria de viure amb la contenció pròpia del caràcter noucentista i, val a dir-ho, català. Una autèntica perla enmig del mar.

Mercedes Conde Pons, directora artística adjunta del Palau de la Música Catalana

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Bankia – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics
Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antigues Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía
Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Clomer
Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Maria José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal

Biografies

Elena Copons, soprano

Estudià cant a Terrassa amb Dolors Aldea i les modalitats de Sologesang i Lied al Conservatori de Viena, on finalitzà els estudis amb *cum laude*. El 2007 guanya el segon premi del Concurs Internacional de Lied de Stuttgart.

Com a liederista ha ofert nombrosos recitals, tot destacant-hi els oferts al LIFE Victoria Barcelona 2017, Musikverein, Radiokulturhaus, Arnold Schönberg Center i Bösendorfersaal de Viena, Festspielhaus de St. Pölten, Liederhalle de Stuttgart, Ludwigsburger Schlossfestspiele, Palau de la Música Catalana, Auditori de Barcelona, Kingsplace de Londres, Holywell d'Oxford, Schubertiada a Vilabertran i als prestigiosos cicles monogràfics de *lieder* de Schubert: The Schubert Project al Regne Unit i Der Ganze-Hugo-Wolf a Stuttgart. Recentment ha debutat al Teatro Mayor de Bogotá al costat de Christoph Prégardien, Iris Vermillion i Günter Haumer, acompanyats per Roger Vignoles, amb qui ha col·laborat en diverses ocasions. Ha ofert recitals amb els pianistes Sholto Kynoch, Deirdre Brenner, Marcelo Amaral, Jordi Armengol, Josep Surinyac i Francisco Poyato.

Va debutar el 2008 al Gran Teatre del Liceu, on ha participat en produccions d'òpera (*L'incoronazione di Poppea*, *Fidelio*, *L'arbore di Diana*, *Ariane et Barbe-Bleue*, *Aida*, *Tosca*, *Le Nozze di Figaro*), en concerts (*Il pirata*, *Escenes de Faust*, *L'Atlàntida*, *Requiem* de Mozart) i estrenant diverses obres del Cicle OFF Liceu. Al Teatro Real de Madrid ha interpretat *Don Quichotte*, *Thais*, *Hänsel und Gretel*, *Die Zauberflöte*, *Gloriana*, *Displace* i *Je suis narcissiste*. També ha debutat en altres escenaris europeus, com el Theater an der Wien, Stadttheater de Klagenfurt, Kammeroper de Graz, festivals Carinthischer Sommer i Opernfestspiele St. Margarethen a Àustria.

Ha actuat amb la majoria d'orquestrs peninsulars i també amb l'Orquestra del Festival de Dresden, Wiener Kammerorchester, Ensemble Prisma, Orquestra de la Volksoper, Münchner Symphoniker i Camerata Salzburg. Ha estat dirigida per Ivor Bolton, David Afkham, Patrick Fournillier, Sir Neville Marriner, Claudio Scimone, Marc Piollet, Sebastian Weigle, Renato Palumbo, Harry Bicket, Stéphane Denève, Leopold Hager, Kaspar Zehnder, Josep Pons, Antoni Ros Marbà, Edmon Colomer, Salvador Mas, Jordi Casas, Josep Vila, José Ramon Encinar i Pablo González, entre d'altres.

Biografies

Gemma Coma-Alabert, mezzosoprano

Nascuda a Girona, va guanyar el primer premi al Conservatori Nacional de París, va prosseguir el seu perfeccionament a la Guildhall School of Music de Londres i després a l'Opéra Studio de l'Opéra National de Lió.

Ha actuat a l'Aspen Opera Theater (EUA) com a Medea de *Giasone* de Cavalli dirigida per Harry Bicket, de la qual el «New York Times» va publicar: “*Gemma Coma-Alabert, una mezzosoprano Spitfire, va fer un treball fi de Medea, tant en el to vocal com en la caracterització*”. Va tornar a Aspen com a artista convidada per a un recital de cançons espanyoles amb la guitarrista Sharon Isbin i va debutar a Nova York a la 92 Street I, també amb Sharon Isbin.

El seu repertori inclou els papers de Carmen, Ottavia (*Poppea*), Cherubino (*Le nozze di Figaro*), Dorabella (*Così fan tutte*), Rosina (*El barber de Sevilla*), Isaura (*Tancredi*), Zulma (*L'italiana in Algeri*), Cloe (*L'arbore de Diana*), Teresa (*La sonnambula*), Rossweisse (*Walküre*), Flora (*La traviata*), Nicklausse / Muse (*Les contes d'Hoffmann*), Suzuki (*Madama Butterfly*), abadessa (*Suor Angelica*), Mrs Herring (*Albert Herring*) i Selysette (*Ariane et Barbe-bleue*). Ha cantat al Liceu, Palau de les Arts de València, Ópera de Bilbao, Ópera d'Oviedo, cicle Òpera a Catalunya, Opéra National de Montpellier, Théâtre des Champs Élysées París, Teatro Real de Madrid, etc.

El seu recent repertori vocal simfònic s'estén des de la *Novena Simfonia* de Beethoven, *Szenen aus Goethes 'Faust'* de Schumann, *El pessebre* de Pau Casals, reina Pirene de *L'Atlàntida* de Manuel de Falla, *Simfonia núm. 8* de Mahler i *Dante* de Granados (versió en CD per a Naxos). Ha cantat amb orquestres com l'Orchestre National de Montpellier, Orquestra Simfònica del Liceu, així com l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

Ha treballat amb els directors Ivor Bolton, Harry Bicket, Fabio Biondi, Ottavio Dantone, Stéphane Denève, Pablo Gonzáles, Lawrence Foster, Jean-Claude Malgoire, Andrea Marcon, Zubin Mehta, Josep Pons, Arthur Post, Antoni Ros Marbà, i els directors d'escena Peter Brook, Massimo Gasparón, Claus Guth, Moshe Leiser, Patrice Caurier, Marc Arturo Marelli, Francisco Negrín, Laurent Pelly, Emilio Sagi, Krzysztof Warlikowski i Barrie Kosky.

Ha participat en el DVD d'*Ariane et Barbe-bleue* del Liceu per a Opus Arte i l'enregistrament del *Requiem* de Bottesini amb la London Philharmonic (Naxos). També enregistrà el *Poema simfònic Dante* de Granados amb l'OBC (Naxos).

La propera temporada cantarà al Gran Teatre del Liceu *La flauta màgica* i *La dama de piques*, mentre que al Teatro Real cantarà *Les noces de Figaro* i a La Maestranza de Sevilla *Madama Butterfly*, entre d'altres.

Biografies

Roger Padullés, tenor

El tenor inicià la seva formació vocal a l'Escolania de Montserrat. Com a solista es formà amb Joaquim Proubasta i, posteriorment, es traslladà a estudiar cant a Freiburg im Breisgau (Alemanya) amb R. Pinheiro. L'any 2009 guanyà el segon premi del Concurs Internacional Francesc Viñas. Completà la seva formació operística a l'Opera Studio de l'Opéra National du Rhin d'Estrasburg. Ha actuat en teatres de cinc continents, entre d'altres, amb Zubin Mehta o el director d'escena Peter Brook.

Especialista en el camp del lied, ha ofert recitals al Capitole de Tolosa de Llenguadoc, Rosenblatt Recital Series de Londres i Festival Life-Victoria de Barcelona. Ha rebut diversos guardons pels seus enregistraments *Mompou songs*, *Tossudament Llach*, *Cançó d'amor i de guerra* i *Llull*. Ha escrit i dirigit escènicament alguns dels seus últims espectacles, com *Händel. Eclipsi total*, amb *Vespres d'Arnadí*, *Dones d'òpera* o *Emili Vendrell, la veu del poble*.

Biografies

Lluís Vilamajó, tenor

Nascut a Barcelona, inicià els estudis musicals a l'Escolania de Montserrat, i després els continuà al Conservatori Municipal Superior de Música de Barcelona. Ha estudiat violí amb els mestres Xavier Turull i Agustín León Ara, i cant amb Margarita Sabartés i Carmen Martínez.

Actualment és membre de La Capella Reial de Catalunya, Hespérion XXI (dir. Jordi Savall) i ha col·laborat amb formacions com Al Ayre Español, Venice Baroque Orchestra, Le Saqueboutiers de Tolosa de Llenguadoc, Ensemble La Fenice, Ensemble Baroque de Llemotges o Il Fondamento, amb els quals ha ofert concerts i ha efectuat enregistraments en diferents auditoris d'Europa, així com també als Estats Units, Mèxic, l'Argentina, el Brasil, Austràlia i Israel, entre d'altres.

Ha estat director de la Capella de Música de Santa Maria del Mar de Barcelona, en la qual havia cantat sota la direcció del mestre Enric Gispert, i director del Cor Infantil i del Cor de Noies de l'Orfeó Català al Palau de la Música Catalana.

Ha estat el responsable de la direcció artística, amb Lambert Climent i Carlos Mena, del Coro Barroco de Andalucía (Sevilla) i del Coro Vozes de Al Ayre Español (Saragossa).

Actualment col·labora amb La Capella Reial de Catalunya i el seu director, Jordi Savall, en la preparació del cor en produccions com la *Missa en Si menor*, *Magnificat* i *Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach, *Vèspres* de C. Monteverdi, *Die Israeliten in der Wüste* de C. Ph. E. Bach, i organitzant l'Acadèmia de Formació Professional, de Recerca i d'Interpretació. A més, des de fa dos anys dirigeix la Jove Capella Reial de Catalunya, creada juntament amb el mestre Jordi Savall. Paral·lelament ha començat el projecte FONICS per a joves cantants, i ha estat director artístic del Coro de la Orquesta Ciudad de Granada i del Joven Coro de Andalucía.

Com a solista ha interpretat obres com les *Vèspres* de C. Monteverdi, *Magnificat* de J. S. Bach, *Requiem* de W. A. Mozart, *Missa de Glòria* de G. Puccini, *La Creació* de J. Haydn, *El Messies* de G. F. Händel, *Passió segons sant Mateu* i *Passió segons sant Joan* de J. S. Bach, *Missa en Si menor* de J. S. Bach i *L'enfant prodigue* de C. Debussy, entre d'altres.

Ha actuat sota la direcció de S. Brotons, P. Cao, J. Casas, J. J. Mena, M. Valdivieso, A. Ros Marbà, A. Parrott, X. Puig, L. Heltay, R. Alessandrini, E. Ericson, E. Martínez Izquierdo, J. Savall, S. Mas, A. Cremonesi, W. Kuijken, J. Mora, N. McGegan, P. Dombrecht, R. Goegel, C. Coin, C. Hogwood, A. Marcon i P. Pierlot.

Ha fet diversos enregistraments, per a Astrée-Audivis, Alia-Vox, Fonti Musicali, Sony Classical, Deutsche Harmonia Mundi, Accord, Discant i Cantus.

Biografies

Josep Miquel Ramón, baríton

Nascut a Alboraià, va estudiar cant al Conservatori Superior de Música de València amb Ana Luisa Chova i posteriorment amb Aldo Baldin, Juan Oncina i Felisa Navarro.

Ha estat convidat per moltes de les grans orquestres de l'Estat espanyol i internacionals, com ara Berliner Philharmoniker, RAI de Torí, Toronto Symphony, Los Angeles Philharmonic, New York Philharmonic i Israel Philharmonic, i ha treballat sota la direcció de Sir Simon Rattle, Sir Neville Marriner, Zubin Mehta, Lorin Maazel, Juanjo Mena, A. Ros Marbà, Rafael Frühbeck de Burgos, René Jacobs, etc.

El seu repertori escènic i de concert s'estén des del Barroc fins a la música dels nostres dies, especialment d'autors com Bach, Händel, Mozart, Haydn, Rossini, Donizetti, Beethoven, Puccini, Falla, i ha participat així mateix en diverses estrenes mundials de Cristóbal Halffter, Sánchez-Verdú, J. Colomer o Mauricio Sotelo.

Recentement va debutar amb la Berliner Philharmoniker, sota la direcció de Sir Simon Rattle, i amb la Danish National Symphony Orchestra i BBC Symphony Orchestra de Manchester. Amb aquesta última, a més, enregistrarà *La vida breve* de M. de Falla, sota la direcció del mestre Mena per al segell Chandos.

Biografies

Josep-Ramon Olivé, baríton

Nascut a Barcelona i format a l'Escolania de Montserrat, l'ESMUC i la Guildhall School of Music & Drama, ha estat guardonat, entre d'altres, amb la Gold Medal de la Guildhall School i el primer premi i el premi del públic del Händel Singing Competition de Londres. Ha estat també membre del projecte Le Jardin des Voix de William Christie i Les Arts Florissants, així com artista ECHO Rising Star.

Des dels inicis de la seva carrera ha tingut l'oportunitat de cantar sota la batuta de directors de renom, com William Christie, Jordi Savall, Kazushi Ono o Josep Pons; i de col·laborar amb l'OBC, Le Concert des Nations, Les Arts Florissants i Orchestra of the Age of Enlightenment; i debutar en escenaris com ara el Palau de la Música Catalana, Gran Teatre del Liceu, Concertgebouw d'Amsterdam, Musikverein de Viena i Wigmore Hall de Londres.

Biografies

©May Zircus

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya

Director titular: Kazushi Ono

Principal director convidat: Jan Willem de Vriend

L'OBC va ser fundada l'any 1944 sota la direcció del mestre Eduard Toldrà. El seu compromís és divulgar la música clàssica i contemporània de totes les cultures i tendències, tot donant prioritat a la difusió dels compositors catalans.

En els més de setanta anys d'història ha tingut com a directors titulars: Eduard Toldrà, Rafael Ferrer, Antoni Ros Marbà, Salvador Mas, Franz-Paul Decker, García Navarro, Lawrence Foster, Ernest Martínez Izquierdo, Eiji Oue i Pablo González. Des del setembre del 2015 Kazushi Ono n'és el titular.

Han col·laborat amb l'OBC directors de gran renom, com Inbal, Celibidache, Hogwood, Koopman, Plasson, Krivine, Slatkin, Kitajenko, Rostropóvitx, Bělohlávek, Kreizberg, J. López Cobos, Minkowski, Sinaisky... I entre els solistes que ha convidat, destaquen: Daniel Barenboim, Anne-Sophie Mutter, Isaac Stern, Radu Lupu, Franz-Peter Zimmermann, Arcadi Volodos, Plácido Domingo, Montserrat Caballé, Alicia de Larrocha, Teresa Berganza, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Ida Haendel, Barbara Hendrix, Joshua Bell, Hillary Hahn, Gidon Kremer, Truls Mørk, Viktoria Mullova, Piotr Anderszewski, Tim Feller, Vadim Repin, Natalie Gutman, Rudolph Buchbinder, Claudio Arrau, Arthur Rubinstein...

En el marc de la col·laboració amb altres institucions i festivals del país, l'OBC es presenta habitualment al Gran Teatre del Liceu, Palau de la Música Catalana, Festival Grec, Festes de la Mercè, Sónar, Mercat de les Flors i Festival Castell de Peralada.

Ha enregistrat més d'un centenar de discos per als segells Decca, EMI, Auvidis, Koch, Claves, Naxos, Telarc, Tritó, Columna Música i BIS, en què ha combinat el repertori català i el més universal.

Així mateix, l'OBC ha mantingut una activitat artística continuada al país i a l'estranger, amb gires per diferents països d'Europa, l'Àsia i els Estats Units. Aquestes gires li han permès actuar en sales destacades, com el Carnegie Hall de Nova York, Concertgebouw d'Amsterdam, Musikverein de Viena, i prendre part en festivals internacionals, com els Proms al Royal Albert Hall de Londres o el de Schleswig-Holstein.

L'OBC està integrada en el Consorci de l'Auditori i l'Orquestra, format per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Des de l'any 1999 té com a seu pròpia l'Auditori de Barcelona, obra de l'arquitecte Rafael Moneo.

PRIMERS VIOLINS: Raúl García, *assistant de concertino*, Maria José Aznar, Sarah Bels, Walter Ebenberger, Ana Galán, Katia Novell, Maria Pilar Pérez i Jordi Salicrú; SEGONS VIOLINS: Alexandra Presaizen, *solista*, Maria José Balauger, Mireia Llorens, Josep Maria Plana, Antoni Peña i Robert Tomàs; VIOLES: Josephine Fitzpatrick, *assistant*, Christine de Lacoste, David Derrico, Michel Millet i Miquel Serrahima; VIOLONCELS: Jose Mor, *solista*, Lourdes Duñó, Vincent Ellegiers i Marc Galobardes; CONTRABAIXOS: Dmitri Smyshlyaev, *assistant*, Josep Mensa i Matthew Nelson; FLAUTES: Christian Farroni, *assistant* i Oihana Giménez*; OBOÈ: Disa English, *solista*; CLARINETS: Josep Fuster, *assistant* i Francesc Navarro; FAGOT: Thomas Greaves, *assistant*; TROMPES: Juan Conrado García, *assistant* i David Bonet; TROMPETA: Mireia Farrés, *solista*; TROMBÓ: Eusebio Sáez; TIMBALES: Marc Pino*; ARPA: Magdalena Barrera, *solista*; ENCARREGAT D'ORQUESTRA: Walter Ebenberger; RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL: Begoña Pérez; RESPONSABLE TÈCNIC: Ignasi Valero; PERSONAL D'ESCENA: Luis Hernández*

* col.laboradors

Biografies

Antoni Ros Marbà, director

És un dels directors d'orquestra més destacats de la seva generació. Nascut a l'Hospitalet de Llobregat, es va formar al Conservatori Superior de Música de Barcelona amb Eduard Toldrà i posteriorment amb Sergiu Celibidache a l'Accademia Chigiana de Siena i amb Jean Martinon a Düsseldorf.

En la seva llarga carrera ha estat director titular de l'Orquesta Sinfónica de RTVE, Orquesta Ciutat de Barcelona, Orquesta Nacional de España, Nederlands Kamer Orkest i de la Real Filharmonía de Galicia.

Convidat per Herbert von Karajan, va debutar amb la Berliner Philharmoniker, orquestra que posteriorment ha dirigit en diverses oportunitats. A més, ha col·laborat amb les orquestres més importants d'Europa i ha actuat a les sales de concerts més destacades d'Amèrica, el Japó i la Xina, on va esdevenir un ambaixador pioner de la música occidental.

El seu extens repertori abasta la música simfònica, els títols operístics més emblemàtics, així com també sarsuela, de la qual ha enregistrat obres tan assenyalades com *Doña Francisquita*, *Bohemios*, *La Verbena de la Paloma* i *Luisa Fernanda*, a més de l'òpera *Goyescas*. També cal destacar la seva estrena de *Divinas palabras* d'Antón García Abril.

Entre les distincions que ha rebut en la seva carrera artística, destaquen el Premio Nacional de Música, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat, el Premi Internacional del Disc Arthur Honegger per l'enregistrament de *Les set paraules de Crist* de Haydn, el Barclays Theatre Award a la millor producció operística al Regne Unit per *Idomeneo, re di Creta* amb la Scottish Opera i la Medalla d'Or del Gran Teatre del Liceu.

Els prestigiosos segells discogràfics Warner Classics i Claves, han editat dos discos monogràfics de Ros Marbà al capdavant de la Real Filharmonía de Galícia, dedicats a Frederic Mompou i Manuel de Falla.

Va ser director de l'Escuela de Altos Estudios Musicales de Galícia i actualment és director honorari de l'Orquesta de Cámara Freixenet de l'Escuela Superior de Música Reina Sofía de Madrid.

Biografies

©Isaías Fanlo

Marc Rosich, director d'escena

Nascut a Barcelona (1973), és dramaturg, director d'escena i traductor. Forma part de l'equip directiu d'Òpera de Butxaca i Nova Creació, projecte que recentment ha rebut el premi Opera XXI a la Millor Iniciativa de Foment de la Lírica.

Com a dramaturg, els seus textos i adaptacions s'han pogut veure al Teatre Nacional de Catalunya, Teatre Lliure, Teatre Romea, Centro Dramático Nacional, Compañía Nacional de Teatro Clásico, Sala Beckett, Escenari Brossa, Sala Flyhard i Tantarantana, entre d'altres. Ha col·laborat com a codramaturg amb el director Calixto Bieito en més d'una desena de produccions internacionals, entre les quals destaca *Tirant lo Blanc*, Premi de la Crítica de Barcelona 2008 a la millor dramaturgia.

Ha escrit llibrets d'òpera i espectacles musicals en col·laboració amb els compositors Joan Magrané, Raquel G. Tomás, Agustí Charles, Carles Santos, Salvador Brotons, Enric Palomar, Mario G. Cortizo, Howard Armand, Albert Carbonell, Maika Makovski, Clara Peya i Carles Pedragosa.

Entre les seves posades en escena d'òpera destaquen el projecte col·lectiu *Sis solos soles* (Gran Teatre del Liceu), *Diàlegs de Tirant e Carmesina* de Joan Magrané (Peralada-Gran Teatre del Liceu), la creació col·lectiva *4Carmen* (Peralada-Arts Santa Mònica) i *Dido & Aeneas* de Purcell (Palau de la Música, Cor Jove de l'Orfeó). A més, el Nadal del 2016 va encarregar-se de la posada en escena del Concert de Sant Esteve del Palau de la Música. Ha traduït al català l'òpera participativa *El monstre al laberint* de Jonathan Dove (Orfeó Català, Festival Grec, Gran Teatre del Liceu).

En el camp del teatre infantil, ha signat el text i la direcció dels espectacles musicals *La dona vinguda del futur*, amb Guille Milkyway, i *Renard o el llibre de les bèsties*, amb Clara Peya, ambdós guardonats amb el Premi de la Crítica al millor espectacle per a tots els públics.

Amb l'espectacle *Ocaña, reina de las Ramblas*, acaba de guanyar el Premi de la Crítica 2019 al millor musical.

Palau
de la Música
Catalana
Temporada
2021-2022

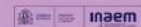

Consulta la programació
i reserva el teu abonament
a www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Celebrem la vida!

Sinfonies de Brahms amb
Daniel Harding

Gabetta, Accademia
Nazionale di Santa Cecilia
& Pappano

Joyce DiDonato

Yuja Wang

Orquestra Filharmònica
de La Scala & Chailly

L'enfance du Christ de Berlioz amb
John Eliot Gardiner

Diana Damrau
& Jonas Kaufmann

Radamisto de Händel amb
Philippe Jaroussky
& Il Pomo d'Oro

King Arthur i The fairy queen de Purcell amb
Vox Luminis

Leonidas Kavakos
& Orquestra Simfònica
de la Ràdio de Berlín

Philharmonia Orchestra
& Rouvali

Llibret

VEU D'UN PASTOR

Mes de maig, mes de maig,
bella és la rosa i el verd el faig;
no se sap què tothom espera;
el mes de maig tot s'adelera,
i del desig us sobta un raig.

Mes de maig, mes de maig,
no sé si resto o si me'n vaig
cap a la joia volandera.
El mes de maig tot s'adelera;
ai, del desig, on és el raig?

Mes de maig, mes de maig!

ESCENA PRIMERA

Jovita:

Una lluna clara.

Marcó:

Un aïret ben fresc.

Bah, trinxem garrofes.

Jovita:

Esgranem moresc.

Si bé es considera,

és bo sê hostalera

d'un hostal cabdal.

Marcó:

Hi ha qui menys prospera,

i és bella carrera

ser mosso d'hostal.

Jovita:

Dormen senyories.

Marcó:

Beuen carreters.

Jovita:

Hi ha les grans teulades.

Marcó:

I el dring de diners.

Hi ha els pessics en l'ombra.

Jovita:

Dels vins l'escorrim.

Tots dos:

Tot passant, les bosses
no miren mai prim.

Jovita:

Quina lluna clara.

Marcó:

Quin aïret tan fresc.
Bah, trinxem garrofes.

Jovita:

Esgranem moresc.

Marcó:

Ah!

Jovita:

Vas ensonyant-te.
Ai!

Marcó:

Per què us queixeu?
Ah!

Jovita:

Veig que badalles.
Ai!

Marcó:

Vós sospiteu.
Jo no badallo de son, talment;
tinc una mena d'endropiment.
L'hostal em migra.

Res, ja se sap,
la primavera fa rodâ el cap.
Oh, són les flaires i el cel polit
i la dolcesa d'aquesta nit.
Penso: series un bon soldat.
Ah, veure noies d'allí a ciutat;
les carretel·les, tant de marquès...
Ah, brunyir l'arma total per res;
si migdiada fa el general,
jugâ a les cartes sobre un timbal.
De les trompetes fa goig el so,
l'arma a l'espalla, al bec la flor.

Jovita:

Quan sol, diries, marxa l'hostal,
ja cada dia t'hi sembla igual.
Era el meu pare contrabander.
L'amor de noia, saps qui em va fer?
Doncs, el terrible lladre Perot,
que era aleshores mig bon xicot.
Ell sí que tresca, ell sí que viu
per les cruïlles, pel bosc ombriu,
risc i folia tothora a punt,
no com féu l'enze del meu difunt!
Però tu Marcó
fer planta i fer por?
Ton seny es trastoca.

Marcó:

El vostre, molt més:
parleu d'espervers i sou una lloca.

Jovita:

Beneit encantat,
creus que essent soldat
faries carrera?

Marcó:

Vós, cos boterut,
només heu nascut
per fer d'hostalera.

Jovita:

Calla! Ja en tinc prou!

Marcó:

I jo ja en tinc massa,
lladregueta de mig sou!

Jovita:

Sorge de paper d'estrassa!

Marcó:

Me'n vaig, sabeu?

Jovita:

Fes el bot i no tornis.

Marcó:

Vella garsa!

Jovita:

Ah, tu! Prou esbatussar-se!
La feina primer que tot.
M'ha dit la bella dama
que per a trenc de dia
li cal la mula.

Marcó:

Deia també que partiria
el cavaller.

Jovita:

Encara no s'han parlat?

Marcó:

No gens.

Ella sospira, muda.

Ell dóna al cel laments

de sa viola, i calla.

Un d'altre en la presència,

ni es miren, però es tomben

amb una reverència.

Jovita:

Tan joves! Hi ha tres dies

que s'han trobat aquí

i es tornen roigs, i fugen

i tornen a enrogir.

I són una parella,

no et pensis, que faria!

Tots dos: No tenen arrencada,

els nois d'avui en dia.

Marcó:

Demà, estrijolo la mula.

Jovita:

Demà, trauré l'aviram.

Marcó:

Noi, emporta't les garrofes.

Prou panotxes, plego el ram.

ESCENA SEGONA

Rosaura:

Hostalera!

Jovita:

Senyora!

Rosaura:

Quin' hora cau?

Jovita:

Les nou.

Rosaura:

Bella nit.

Jovita:

Déu n'hi do.

Rosaura:

Quina pau guaridora!

Ja només al fullam

queda un poc de renou.

He sentit les campanes llunyanes

quan el sol es ponía

en daurat devessall.

D'on serien aquelles campanes?

Jovita:

Del convent que hi ha al fons de la vall.

Rosaura:

He sentit una esquella petita

quan eixien estels amb porucs tremolins.
I l'esquella d'on és?

Jovita:

De l'ermita del turó
que s'amaga entre els pins.

Rosaura:

El meu cor s'enamora
del perfum prenedor de la fe.

Jovita:

No voleu reposar, missenyora?

Rosaura:

Tinc el cor massa ple.

El meu cor va dormî en la peresa
de son deure diví

des del temps que en la meva infantesa
vaig mirar-me en el riu, un matí.

Però avui –quina nit encalmada–
ja el meu cor no és distret ni dorment.

Ah, sê oculta, secreta, l'amada
de Jesús, en el clos d'un convent!

Ser novícia, cantar i anar blanca
sols per Jesús; tenî un llitet petit.

Treure'n l'aigua del pou

vora una branca de llimonet florit;

amenaçâ el dimoni, si us arriba

tal volta a anguniar,

amb el rosari de pinyols d'oliva

que ha fet un ermità;

senyar-me tres vegades,

si em recordo del món, hòrrid indret,

i anar damunt del pit les mans creuades,

castos els ulls, vora el submís nasset!

Jovita:

Oh, missenyora, bella cosa fóra;

una cosa molt bella, no cal dir.

Però voleu llevar-vos a l'aurora

i potser que provéssiu de dormir.

... I tanmateix no us heu fixat, senyora,

en el bell cavaller, vostre veí?

Rosaura:

Com goseu dir paraules tan profanes,
hostalera infidel?

L'aire és santificat per les campanes,
mon pobre cor pel pensament del cel.

Ja no vull ser mirada
pel desig, que és d'origen infernal;
ja em cal viure amagada
com font de cervos o jardí reial.

Bona nit. Déu us doni son pregona,
i en trencar l'alba, joia matinal.

Jovita:

I a vós, senyora, un àngel a l'espona
i un àngel al capçal.

ESCENA TERÇA

Jovita:

Ah, m'acuito a mon llit,
que tant de temps m'espera!

Golferic:

Escolteu, hostalera.

Jovita:

Comandeu, missenyor.

Golferic:

Em diríeu potser qui ha cantat la cançó
del mes de maig que s'adelera?

Jovita:

Ha estat sols un pastor
que passava tot moix,
l'ovellada al darrere.

Golferic:

I el perfum de violes, d'on ens ve?

Jovita:

Missenyor,
del clot del salze, més enllà de l'era.

Golferic:

Ah, la nit, dolça nit encantada!
Què m'espera? Tremolo. Per què?

Jovita:

No voldreu reposar tal vegada?

Golferic:

Tinc el cor massa ple.

Ah, dinou primaveres seguides

sense haver conegut el secret

dels ocells refilant,

de les flors mal dormides,

de les branques parlant-se en murmuri discret.

Però el cor desvetllat no té espera.

Per favor, hostalera,

és demà que la dama se'n va?

Jovita:

Missenyor, tanmateix demà.

Golferic:

El seu nom me'l diríeu?

Jovita:

Rosaura.

Golferic:

Va a festa, va a noces, té nuvi o marit?

Jovita:

Deixa el món, i li reca de plaure.

Es vol fer monja: ara mateix m'ho ha dit.

Golferic:

Hostalera, hostalera, impossible!

Oh, que és cas, hostalera, que és cas!

Ella sola a l'encant de sos ulls insensible?

Tancar-se, marcir-se, posar veu de nas!

Jo qui sap quines dèries tenia:

creia el món enganyós, ple d'esculls.

Però el maig,

que eixa nit és tot bes i harmonia,
rient em fa caure la bena dels ulls.
No vull que ella malversi les trenes
tot complint el seu vot glacial;
vull que canti la sang en ses venes
i que enrosi sa neu virginal.
Oh, si em sembla que em mira i em parla
quan l'afany és en mi tan pressós!
Deu-me un bell corser blanc per raptar-la
i un mantell prou folgat per tots dos.
I aquest nom, aquest nom que em restaura,
que el veneri i el lloï tothom;
Rosaura, Rosaura, Rosaura, Rosaura.
Lluna i música i mel en un nom.

Jovita:

Missenyor, quines coses tan belles
se us acuden quan ella no us és al davant.

Golferic:

És la nit, són els arbres i són les estrelles
que a aquell que no gosa li ensenyen un cant.

Jovita:

Si donéssiu un tust a sa porta?

Golferic:

Vós creieu, hostalera, que em pugui voler?

Jovita:

Si un amb traça demana i exhorta,
i és nit i s'és jove... no perdo la fe.

Golferic:

Si és així, la viola vull prendre
i assajant-hi algun aire ben tendre

m'aniré embriagant del desig exquisit
i, ans que l'hora de veure-la sia,
son cor faré propici amb una melodia.
Bona pau, hostalera.

Jovita:

Missenyor, santa nit.

ESCENA QUARTA

Rosaura:

És molt tard... i tampoc no dormiria.
L'última nit, la vetlla del gran dia!
Que em vegi l'alba ran del pòrtic sant.
I, en el gruix de la nit tot esperant
a Vós us pregaré, Verge Maria.
“Déu vos salve, Maria”.

Veu de Golferic:

Déu vos salve, amor mia.

Rosaura:

Una veu sota els arbres. Qui serà?
“Plena de gràcia sou”.

Veu de Golferic:

D'amor és plena
l'ànima vostra i no sabeu d'amar.
Com no sentiu el vostre afany que alena?

Rosaura:

“És amb Vós el Senyor”.

Veu de Golferic:

És tota la claror
del món en una trena.

Rosaura:

“I beneïda sou Vós entre totes les dones”

Veu de Golferic:

Ma agonia, mon goig!

Rosaura:

Quina música sones

oh, dimoni, que vols a mon prec un embús?

No sé on era. Si estic trastocada.

“I beneït és el fruit...”

Veü de Golferic:

Oh, adorada!

Rosaura:

“Del vostre sant ventre, Jesús”.

Veü de Golferic:

Ix en finestra, la nit és breu.

Rosaura:

“Santa Maria, mare de Déu”.

Veü de Golferic:

Parlen estels i branques, baixet, de dos en dos

Rosaura:

Oh!, “Pregueu per nosaltres pecadors”.

Veü de Golferic:

Ses roses prest escamparà l’aurora

en el llindar cendrés del firmament,

i finirà el coratge en qui t’adora.

Rosaura:

“Ara i en l’hora de la mort. Amén”.

ESCENA CINQUENA

Perot:

Remaleïda sort, maleït siga!
Set hores de camí per mal indret,
i penja i socarrima set pagesos
sense trobâ a ningú ni un xinxonet!
Això de fer de lladre, ja ni et dóna
per espardenyes; i diria: prou!,
si no fos que la gent de pagesia
mai no respecta un lladre que no es mou.
Malviatge el fer de lladre!
De tres bales consentit,
menja d'una esgarrapada,
treure el fetge i perd la nit!
I en sê a la pallissa, un gos se t'aquissa;
a la lluriguera la tropa t'espera;
vora del torrent reps del somatent;
i a la ciutat ha hi un jutge
dels més saberuts
que el paper ja embruta
amb els ets i uts.
I aquests vells de la muntanya,
cor eixut, seny malfiat,
més s'estimen que els rosteixis
que donar-te un sou tarat.
I en sê a la pallissa, etc.
Corvetó, llamp de llamps, ferma les bèsties
i posa't a l'aguait.
No em deixa estar
aquest reumàtic a la cuixa.
A veure si podré, si no altre, dormir pla.

ESCENA SISENA

Jovita:

He sentit galopar damunt dels còdols.
Qui ha arribat a aquesta hora de la nit
i ni truca tan sols?

Perot:

Jovita, reina,
sóc jo, pubilla, que us aturo un crit.
Sóc el mateix, el Perot d'Armentera,
mort de fatiga, turmentat de set,
i tinc plenes les mans d'esgarrinxades
de pujar fins aquí per la paret.

Jovita:

Ai Perot, estic tota trasbalsada.
Tu aquí! I avui! No t'encalçaven pas?

Perot:

Ni record hi ha al camí de petja humana;
dorm entre sos pollancres cada mas.

Jovita:

Té Perot, té, refés-te.
Quina cosa!
Avui en tu pensava, justament.
Arribes d'una mena de manera
com si t'hagués cridat mon pensament.
Te'n recordes, Perot? Jo era fadrina,
Però tu ja tiraves per mal cap.
Jo vaig triar la vida més tranquil·la,
tu el córrer foll. Qui ho encertà?

Perot:

Qui sap?

Et sóc franc... un hostal és una vinya.

I si et comences de sentir xacrós,

val més de fer diners a la segura,

bona taula, bon llit i bon redós.

Jovita:

Ai Perot, quan tens sang de bona filla

d'un fort contrabandista anomenat,

si et fa un dia l'ullet la primavera,

t'ofega el sostre i el desig fermat.

Ai Perot, córrer món, jugar-se el viure!

Perot:

Ai Jovita, la llar, el son feixuc!

Jovita:

Ai Perot, els trasbals, les aventures!

Perot:

Ai Jovita, la calma i l'aixopluc!

Tinc un reumàtic en aquesta cuixa

que em neguiteja.

Jovita:

Jo un neguit al cor.

Perot:

I aquest hostal, té una parròquia bona?

Jovita:

I oi que has colgat algunes saques d'or?

Sé la teva cançó, vols que la canti?

Perot:

Jo sé la teva, amor, val un tresor.

Jovita:

La cançó jo us cantaré
del Perot de l'Armentera
de deu bales escapat,
de la forca i la galera.

Perot:

L'hostalera de Masgrau
poc li diuen mal feinera,
com els àpats, fanga a l'hort,
esterreja i bat a l'era.

Tots dos:

La virondera.

Jovita:

Bifi, garrell i cor de fera,
les cames sega al viador.

Perot:

Bé és prou faenta l'hostalera,
riu i no cap en el gipó.

Tots dos:

La virondó.

Jovita:

Son trabuc no té mai son,
sa revenja no té espera,
i s'estimba i no es fa mal
si els soldats li van darrera.

Perot:

Els matins se'n va a rentar

prop la menta i la falguera;
si la miren ulls de sols,
la reülla la riera.

Tots dos:

La virondera.

Jovita:

Bifi garrell, etc.

Tots dos:

La virondó.

Jovita:

Ell segresta que s'ho val
i el rosteix a la foguera,
i acabat de fer set morts
sap fugir per la gatera.

Perot:

Quan se'n torna hi ha en sos ulls
moviment d'aigua lleugera:
no li treu solell del cap
tot el fum de la sopera.

Tots dos:

La virondera.

Jovita:

Bifi garrell, etc.

Perot:

Bé es prou faenta, etc.

Tots dos:

La virondó.

ESCENA SETENA

Golferic:

Missenyora!

Ja dorm! Missenyora!

Sí, ja dorm, ni mon cant ha sentit!

Ah, Rosaura, mon cor us adora!

Rosaura:

Excuseu, el meu nom, qui us l'ha dit?

Golferic:

L'he sabut per atzar. L'hostalera

comandà, per a vós, no sé què.

Oh, partiu!

Rosaura:

En ser l'alba m'espera una cel·la,

redós de la fe.

Golferic:

És a l'alba també una partida.

Rosaura:

No he dormit, vós tampoc.

Golferic:

Era un xic mal dispost.

He sortit a l'eixida.

Rosaura:

Heu cantat? I us dieu?

Golferic:

Golferic.

Rosaura:

L'àngel sant que guiava Tobies
faci el vostre viatge sortós.

Golferic:

Seguiré les vostres vies
i fins que aneu amb mi, jo aniré amb vós.

Rosaura:

O podríeu donar-me una excusa
per aquest insistent perseguir?

Golferic:

Missenyora, l'amor que m'abrusa,
només sap, qui bé estima, un camí.

Rosaura:

Cavaller, les paraules profanes
no m'arriben al cor. Del convent
ja m'apar de sentir les campanes,
per al meu divinal casament.

Golferic:

Per què un somni d'eterna infantesa
a la tanca espinosa us atreu?
Oh mon dolç lliri blanc de puresa,
hi ha misteris que vós no sabeu,
els dels ulls que s'acluquen i es donen,
el dels braços que es troben sobtats,
els dels llavis que en d'altres es fonen,
l'encantària dels senys naufragats.
Ai, bandera d'amor desplegada
vostre cor faci ardent i després!

Rosaura:

Heu amat, cavaller?

Golferic:

Cap vegada.
Per a vós s'ha guardat el meu bes.

Rosaura:

Oh sacrilegi! Un bes heu dit!
Parany horrible del Maleït!
Amor! Follia, no essent del cel:
dolça paraula, pòsit de fel.
I els que junyia l'estrany encant,
si l'alba apunta se'n va plorant.

Golferic:

Em gelo, tremolo com fulla al vent,
per les metzines d'un "no" punyent.
Lluny la tendresa, seré soldat;
mon cor eixordin crits de combat;
viu, de mon viure malversador,
una ferida sota un penó.

Rosaura:

Pot la metzina ser tan cruel?

Golferic:

Moro del vostre desig del cel.

Rosaura:

I amb la besada voleu guarir,
o encomanar-me l'afany a mi?
Perquè us ho pugui ben explicar,
deu-me, Rosaura, la vostra mà.

Rosaura:

Cor meu, retorna't, sigues esquiu.
Vull ésser santa: si us cal, sofriu.

Golferic:

Mal, atueix-me, vingui el traspàs.
Tu, Mort, em negues ton bes de glaç.
Reposaré sota un xiprer.
Caigui ben tost: mon sol és post!

Rosaura:

Potser cap dona val tant de preu.
Vejam, refeu-vos, no exagereu.

Golferic:

Gerda viola, rosa d'olor,
podeu tenir-me compassió?

Rosaura:

Cor meu, allunya't indiferent;
amb melodies xiula el serpent.

Golferic:

Hi ha sols tenebres a mon capçal.
veniu, mortalla, cant funeral.
Reposaré sota el xiprer.
caigui ben trost; mon sol és post!

Rosaura:

Oh amic, el viure és tan roí!...
No val la pena ni de morir.

Golferic:

Dolçor divina! Baume sonor!
Rosaura meva! Rosaura, amor!

Rosaura:

Oh, s'agenolla! L'instant es perd!
Agenollar-se; quin inexpert!

Golferic:

Mon bes, temia dins sa presó;
ara pren ales com de falcó.

Rosaura:

Verge Santa!

Golferic:

Rosaura, sou meva!

Rosaura:

Cel, empara'm!

Golferic:

Amor, un sol bes!

Rosaura:

Fujo, fujo!

Golferic:

No val!

Rosaura:

Treva! Treva!

Golferic:

Ah, ja us tinc!

Rosaura:

Golferic, no es permès!

Golferic:

Oh! Ve gent!

Rosaura:

Quina llàstima, ves!

ESCENA VUITENA

Rosaura:

Reina del Cel, Perot de l'Armentera!

Golferic:

El bandit!

Perot:

No temeu, oh, forastera.

No em guia cap propòsit criminal

d'esquivar la parròquia de l'hostal.

Però us conec... D'a on? Si hi poguéis caure.

Espereu... sí, sou vos, la gran Rosaura,

la ballarina per qui el seny perd

des del virrei al pobre peixater.

Per vós els cavallers creuen espases,

desfeu les llars i arruïneu les cases

i hi heu saltat a la taula de palau

mentre hi firmaven un tractat de pau.

Golferic:

Oh, de tots mos afanys, quina destrossa!

Jovita:

Tu, de què la coneixes?

Perot:

Una nit

vaig parar sota els pins una carrossa;
ella hi era amb un comte remollit.

Un brau rescat ell va pagar tot d'una;
el posat a Rosaura va ser lleu;
ballar per a mon goig al clar de lluna
i dar-me una besada per adéu.

Rosaura:

Cert, vau ésser gentil.

Golferic:

Ho maleïda astúcia,

oh artifici d'un serpent!

Em negareu un bes que era ma vida,
vós pèrdua i escàndol de la gent!

Un carbó encès em purifiqui el llavi.

Purgui el dejuni mon pecat funest.

Vanitas vanitatum, diu el savi.

Amor, diríeu, furor brevis est.

ESCENA NOVENA

Corvetó:

Perot, Perot,
córrer ens importa.
Puja pel sot gent, una escorta.
Perot, Perot, campi qui pot.
Ja m'ho temia;
alguna espia que ens ha traït.
La companyia juntem d'un crit!
Sort negra i esquiva!
La tropa ja arriba!
Hi són a trompons!
Fins duen canons!
Són trenta, quaranta!
I més pel camí
en deuen venir!
Són trenta, quaranta,
fan fressa, fan planta,
vuitanta, noranta,
ja són aquí!
Fi trista i eixorca!
Els jutges, la forca!
Primer sê estimbat
per un espadat!
Ai, verge del Carme,
vulgueu emparar-me!
Tu salva Perot,
el nostre escamot!
Prou cares parades,
prou cames segades.
Son homes. Al cim!
Son homes. Fugim!

Perot:

Res de fugir, minyó, que ara em vull plaure
a esgarriar la terra! Mal per mal!
Rapissarem les joies de Rosaura
i, en el combat, incendiarem l'hostal.
Banyes de Llucifer, maleït siga,
i mentrestant jo m'ablania aquí!
Crida, rellamp, tota la colla amiga:
sang a bots i barrals he d'espargir.

Jovita:

Ah, cremar-me l'hostal, murris, canalles!

Rosaura:

Sort que no he dut els diamants més bells!

Perot:

Et faig penjar, Jovita, si no calles,
d'un tomb recargolat de tos budells.

Corvetó:

Gat-mesquer! Nas-ratat! Cara-sargida!

Perot:

Au, l'arma a punt! El foc abrusador!

Golferic:

Si he d'expiar mon tort, pren ma vida.

Jovita:

Ah, en Marcó ja és a baix. Marcó! Marcó!

ESCENA DESENA

Marcó:

No xiscleu. No crideu a la partida.
L'alarma ha estat inútil, per a fe,
no res de foc ni pena de la vida.
Un missatge ha arribat, i ja sé el què.
No hi ha oficials ni escorta: aquest desori
és el senyor arquebisbe qui el causà.
Tres canonges hi ha amb ell, un meritori
de la Cúria, el porrer i un sagristà.
De la vista pastoral en llista
posà, ans que d'altres, d'aquest poble el nom,
cercant un nebot seu seminarista
que va fugir, poc endevinem com.

Golferic:

Heu dit un nebot seu, és cosa certa?

Marcó:

Cerquen com a una rata el fugisser.

Golferic:

Ah, ma aventura inútil és complerta.
Amb el rosari als dits m'esperaré.

Rosaura:

I essent un fugitiu seminarista,
un tasta canallades d'amagat,
sense cabals, poruc i cara trista,
em parlàveu de goig, de foll esclat?

Perot:

L'eixit, Corvetó, m'apar segura.

Rosaura:

Vull tornâ a l'alegria resplendent.

Golferic:

El teu riure, nefasta criatura,
em garfeix de més viu penediment.

Jovita:

Fieu-vos del meu seny; l'hostal en cria.
Tot ha finat com cal. La gent ve aquí,
la nit hi passa, cadascú somia
i en, acabat, reprèn el seu camí.
Mireu, ja trenca el dia.
Somriguem-nos a l'hora de partir.

Golferic:

En va desig els nostres cor imanta
vers l'impossible bell que no ens escau.

Perot:

La matinada canta ja en l'afrau.

Jovita:

Fugen els somnis que la llum espanta.

Rosaura:

Dolç engany d'una nit, adéu-siau.

Golferic:

Adéu-siau. Rosaura l'encisera.

Rosaura:

Torni a ta vida la perduda pau.

Jovita:

Adéu Perot, sigues feliç al cau.

Perot:

Forces anants i vinents, bella hostalera.

Tots:

Diguem-nos, bons amics, adéu-siau.

Jovita:

Sense retret i sense melangia
tornem als bons afers.

Rosaura:

Al bell palau,..

Perot:

Al lliure bosc.

Golferic:

A santedat suar.

Jovita:

Tornem... on érem, sens més follia.

Rosaura:

Un giravolt només, i adéu-siau

També et pot
interessar...

Palau Bach

Passió segons sant Mateu de Bach

—Centenari de l'estrena amb l'Orfeó Català

James Gilchrist, Evangelista

Josep-Ramon Olivé, Jesús

Marta Mathéu, soprano

Alex Potter, contratenor

Ilker Arcayürek, tenor

Andreas Wolff, baix

Juan de la Rubia, orgue

Joan Seguí, orgue

Orfeó Català

Cor Infantil de l'Orfeó Català

Solistes de l'Orquestra Filharmònica de Berlín

Orquestra Simfònica Camera Musicae

Simon Halsey, director

J. S. Bach: *Passió segons sant Mateu*, BWV 244

Dissabte, 10.07.21 – 19 h

Diumenge, 11.07.21 – 11 h

Sala de Concerts

Preu: de 20 a 48 €

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MUSICA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION